

STUDENT

R E V U E

Krasobruslení

Jak přijít
o sebevědomí

SYNDROM FOTROVATĚNÍ

Zimní sporty

Olympionik KOPŘIVA

téma čísla:

ZIMNÍ SPORTY

ROZHOVOR

S IVOU HLUCHOU

Lední hokej

Mé skryté talenty
odhalila až olympiáda

Časopis
Pekařova
Gymnázia

ČÍSLO/3/ROK/2018/MĚSÍC/LEDEN-ÚNOR

Syndrom fotrovatění

Každý z nás už jistě obdržel od svědomitého rodiče nějaké to kázání. Většině z nás u těchto příležitostí běží hlavou, co asi dnes bude k obědu, avšak já, jakožto avantgardní paragon mládí a idol náctiletých, jsem se rozhodl, že to nenechám jen tak. Předem varuji, zažil jsem věci dosud nepoznané...

Celé to začalo velmi prostě: provedl jsem nějakou tu vylomeninu, vyslechl si následnou přednášku o nezodpovědnosti od svého otce, a když jsem se den nato vzbudil, nabyl jsem pevného přesvědčení, že pokud se chci vyhnout nezodpovědnému chování, musím se chovat jako on.

Abych předešel případným komplikacím, odcizil jsem již den předem otcovy ranní trenky, které jsem zodpovědně vyměnil za své dětské a poněkud furiantské pyžamo. Jenomže má osobnostní proměna automaticky nepřinesla i tu tělesnou, tudíž jsem si musel sehnat i kožený opasek, stejně jako tatínek. Když jsem poté takto opásán vpochodoval do kuchyně, sklidil jsem, i přes svou nově nalezenou důstojnost, salvy smíchu. Tak ať! Já se rozhodit nenechal! Odměřeně jsem požádal o hrnek černé kávy, roztáhl si u stolu noviny a čekal. Musím říci, nápoj to byl tuze hořký a mírně řečeno *hnusný*, ale zodpovědně jsem usoudil, že polykat hořkost k živo-

tu dospělého patří. Po úspěšném zdolání půlhrnku jsem se odebral do svého šatníku, vybral vhodný oděv, doplnil o oku lahodící kravatu (zapůjčenou s přesně nestanovenou dobou vrácení) a s pracovní brašnou v levé ruce se vydal přímou cestou za sebezdokonalením (tedy, pro vás, do školy).

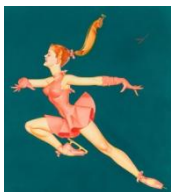
Zvláštní bylo, že toho dne dostal otec výpověď, neboť přišel pozdě na velmi důležitou schůzku. nemohl totiž najít svou brašnu, v níž měl patřičné dokumenty. Jak nezodpovědné! Měl si uvědomit, že je živitel rodiny, i když možná teď tahle funkce připadla mně!

M.Ž., 8 let 😊

Obsah

2 Syndrom fotrovatění

Je čas vzít na sebe zodpovědnost

6 Kalendárium

Zajímavá data na březen, duben.

11 Zimní sporty

Čas pro freeride vyjížděku

16 Do Koreji ve čtyřbobu

aneb život bobisty v Čechách

4 Krasobruslení

Co znamená opravdu si zabruslit?

8 Interview

S paní profesorkou angličtiny a tělocvikou Ivou Hluchou

12 Jak přijít o sebevědomí

Studie prospěchu na naší škole

Ahoj všem,

je pár dní po pololetí a já bych od vás tak rád slyšel, že jste si v tomto čase alespoň trochu vydechli a odpočinuli. Z vlastní zkušenosti však vím, že to tak není a že všichni už zase jedeme naplno a vycházíme vstříc našemu dalšímu vzdělávání...

Pololetí, které jsme zahájili, nám nabízí také spoustu událostí. Je za námi svátek všech zamilovaných, tedy Valentýn, probíhají Zimní olympijské hry, kde naši sportovci dosahují neuvěřitelných výsledků a v nejbližších dnech nás čekají jarní prázdniny, kdy část z nás naposledy vytáhne lyže, běžky a snowboardy a vyrazí na hory a ten zbytek využije prvního jarního sluníčka a stráví čas po svém... Nemůžu opomenout Mistrovství světa v ledním hokeji a jarní sezónu ve fotbalu. No a mezitím se snad najde skulinka na čtvrtletní klasifikaci.

Pojďme si následující měsíce užít naplno a ani vteřinu nepromarnit.

Tomáš Suchý
šéfredaktor

Krasobruslení

Krasobruslení pro mě znamená všechno. Vlastně si ani nevzpomínám, co jsem dělala před tím, než jsem poprvé nazula brusle. Na ledě trávím pět až šest dní v týdnu už čtrnáct let. V úterý a sobotu vstávám v pět hodin. Běhám, baletím. Každý druhý víkend v sezóně trávím na závodech, léto po soustředěních a kromě školy se mi do denního rozvrhu moc dalších věcí nevejde. Nic bych ale neměnila.

U tohoto druhu sportu je důležité začít včas. Já přišla na nábor v šesti letech a málem už jsem šanci být součástí oddílu nedostala. Naštěstí jsem měla základy pevného držení těla a jakéhosi souznění s hudbou z několika let moderní gymnastiky. A tak mě i přes mé „stáří“ přeci jen vzali. Pak je důležité vydržet. Pokroky a úspěchy se dosahuje ve vyšším věku už jen velmi pomalu, někdy dokonce vůbec, a to se stává impulzem pro ukončení bruslařské kariéry.

Ohledně financí, rozhodně to není jeden z nejlevnějších sportů. Brusle se speciálními noži jsou samozřejmostí. Tady se dostáváme na částku kolem 11000 za boty, 9000 za nože a to nemluvíme o tom, že boty je potřeba nejdéle po dvou letech vyměnit a nože

klidně i po jediné sezóně. Kostým může vyšplhat i nad 10 tisíc korun. K tomu je zapotřebí platit trenéra, příspěvky klubu a startovné. Většina závodů se navíc odehrává na Moravě. Sice poznáte spousty míst (zimních stadionů), ale zadarmo tam nedojeďte.

Rozlišujeme několik kategorií dle věku. Od toho se poté odvíjí množství programů (1-2), jejich délka a náplň. Krasobruslení lze dělat na několika úrovních. Nejvyšší soutěže jsou hodnoceny dle ISU systému, vytvořeném Mezinárodní bruslařskou unií. Hodnocení probíhá na počítačích ve speciálním programu a jednotlivé prvky jsou podrobně natočeny, aby se k nim rozhodčí mohli po předvedení vracet. Nižší soutěže jako jsou například skupiny A nebo B jsou

hodnoceny bez pomoci techniky a bodové hodnocení je taháno „ručně“ na tabulkách. Co se týče dosažení mezinárodních příček, je to často o dost složitější než jinde. Zahraňiční i místní konkurence je obrovská a pro většinu bruslařů jsou podmínky reprezentačních prověrek téměř nesplnitelné.

Známka za váš program má dvě části. Nejprve rozhodčí ohodnotí technickou stránku vašeho programu. Provedení skoků, piruet, správné hrany u krokových pasáží. Mluvíme zde o estetickém sportu a tak se druhá část známky skládá z dojmu, který jste v rozhodčích zanechali, vašich bruslařských dovedností, jako je například skluz a předvedení celé jízdy.

Ačkoli je krasobruslení, ne ve všech přípa-

dech, individuální sport, poznala jsem tu kamarády na celý život. Vídáte se totiž dennodenně, máte stejnou náplň života, stejnou zálibu. Nemluvíme jen o holkách v našem klubu, ale bruslařskou rodinu

jsem rozšířila i lidmi z Brna, Českého Těšína nebo Prahy. A krasobruslení mi přineslo nejen to. Naučilo mě trpělivosti, zodpovědnosti, tomu, že bez práce nejsou koláče, že všechno je jen na vás. Dává mi taky tu

neuvěřitelnou možnost uniknout pryč. Jakmile totiž začne hrát hudba, nic a nikdo jiný než já a ledová plocha neexistuje.

KALENDÁRIUM

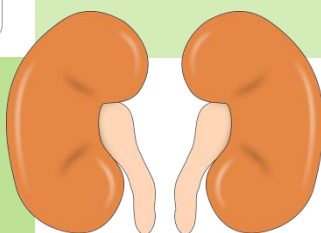
I během následujících měsíců máme před sebou řadu velice zajímavých svátků, které nás čekají a neminou. Čeká nás Mezinárodní den smutku, jehož datum je až podezřele blízko maturitních termínů, předcházený Dnem nenávisti (neměly by tyto svátky spíš být někdy v zimě, kdy je všude pošmurno než na jaře, kdy se vše pobouzí k životu a svět začíná být veselejší?). Doufám, že si na pár významných dní vzpomenete a patřičně je oslavíte! Třeba tím, že se na Světový den divadla zajdete podívat na nějaké představení.

Březen

1. 3. Mezinárodní den omylů v kalendáři

6. 3. Den jódu

8. 3. Mezinárodní den žen
Mezinárodní den ledvin

10. 3. Evropský den památky obětem terorismu

15. 3. Mezinárodní den spotřebitelských práv

Mezinárodní den proti policejní brutalitě

27. 3. Světový den divadla

28. 3. Den učitelů v ČR

Duben

1. 4. Mezinárodní den ptactva

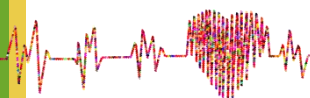

2. 4. Světový den zvýšení povědomí o autismu

4. 4. Světový den proti nášlapným minám

7. 4. Mezinárodní den zdraví

12. 4. Mezinárodní den letectví a kosmonautiky

20. 4. Mezinárodní den svobody tisku

27. 4. Mezinárodní den smutku

29. 4. Mezinárodní den tance

Lední hokej

Lední hokej je jeden z nejnáročnějších sportů, které si člověk může vybrat. Jeho kolébkou, jak je obecně známo, je Kanada, kde jsou vychováváni nejlepší hokejisté světa a dle průzkumu, statistik a všemožných tabulek právě Kanada patří k absolutní špičce od počátku hokeje až do současnosti. Z vlastních zkušeností mohu potvrdit náročnost, jelikož za jeden vydatný trénink lze mít až o tři kila méně, než před samotným tréninkem, což samo o sobě vypovídá o výdeji energie.

K úspěchu v ledním hokeji slouží jediný klíč. Píle! Jedině tvrdým tréninkem a bezmezným odhodláním lze dosáhnout hokejistova cíle, což je samozřejmě: *být co nejlepším*. Toto přirozeně hokejoví trenéři, ba i hráči moc dobře vědí, proto tréninky každý den v týdnu jsou pro nejvyšší úrovně samozřejmostí.

V České republice máme celkem pět hokejových soutěží, rozdělených podle výkonu jednotlivých týmů. V nejvyšší soutěži, České extralize, se můžeme setkat s neznámějšími hokejovými kluby, jako je například HC Sparta

Praha, či HC Bílí Tygři Liberec, přičemž v letošní sezóně se Liberec nachází na devátém místě a Sparta hned na desátém z celkových čtrnácti míst.

Jak jsem již zmínil, vlastní zkušenost s tímto sportem mám. Už čtrnáct let se mu týden co týden věnuji a patří k hlavní náplni mého života. Určitě hokej doporučuji všem mladým sportovcům, kteří jsou průbojní a motivovaní k tomu, aby dosahovali co nejlepších výsledků. S dobrým kolektivem se jako i pro mě může hokej stát vším.

JE DOBRÉ SI VYZKOUŠET, CO VÁS VLASTNĚ BAVÍ.

ROZHOVOR S PANÍ PROF. IVOU HLUCHOU

I v tomto čísle nám poskytla rozhovor další z našich profesorek. Na naší škole není už úplným nováčkem a potkávat se s ní můžete především v hodinách anglického jazyka, ale ani tělesná výchova jí není cizí. V životě si vyzkoušela mnoho povolání, žila v mnoha zemích a načerpala zkušenosti, které se do života hodí.

Více ze života paní profesorky Ivy Hlučné v rozhovoru:

Co vás přivedlo k tomu stát se učitelkou? Proč vyučujete zrovna anglický jazyk a tělesnou výchovu? Jaké máte vzdělání (kde jste studovala)? Přála jste si vždy stát se učitelkou?

Musím se přiznat, že cesta to byla dlouhá, překvapující, a

s mnoha odbočkami. V dětství ani na gymnáziu jsem rozhodně netoužila strávit ve škole jakýkoliv čas navíc, nikdy jsem ani nebyla premiant a během školní docházky jsem se spíše těšila, co bude po škole, až nastane ten opravdový život.

První varovné příznaky se ale u mě projevily přes sport, kdy jsem po skončení svého aktivního cvičení sportovní gymnastiky, začala trénovat děti a moc mě to bavilo. Vystudovala jsem tedy magisterské studium na pedagogické fakultě J. E. Purkyně, obor tělesná výchova – zeměpis. Angličtina mě vždy bavila a zlákala mě možnost odjet na nějakou dobu do Velké Británie jako au-pair. Během studia jsem ještě absolvovala jedno prodloužené léto na brigádě v USA. Po dokončení studia jsem už do USA jela za přáteli

a za prací. Angličtinu jsem si zamilovala a postupně dostudovala, dodělala si metodické vzdělání a začala vyučovat soukromě a v jazykových školách.

Vykonávala jste i jiné profese než učitelství?

Ano, mnoho. V Česku i zahraničí. Ve školství pracuji vlastně až posledních 6 let. Během vysoké školy a po ní jsem pracovala ve Velké Británii, USA, Irsku a Rakousku. Má nejoblíbenější profese tehdy byla sportovní instruktor lyžování, lezení a jízdy na kajaku. To už jsem ale měla odpovídající vzdělání. Předtím jsem v Anglii začínala prací au-pair, což byla tehdy pro Češky jedna z mála dostupných možností, jak se zabýdlet a naučit jazyk v anglicky mluvícím světě. Následovaly pobyty v USA. Tam jsem pracovala jako vedoucí na dětském

táboře a servírka v restauracích. Takovou práci v USA najdete vždy. Byly ovšem omezené možnosti, studentské vízum na práci člověk dostal jen jednou, tak to občas bylo napínavé. V Česku jsem prozkoumávala pracovní trh také v různých oblastech, v knihovně a informačním centru, v průmyslu na logistice, a konečně v jazykové škole a při soukromé výuce. Je dobré si vyzkoušet, co vás vlastně baví.

Jelikož učíte jazyk, co si myslíte o výjezdu studentů do USA, Velké Británie nebo na Nový Zéland na delší dobu, min. půl roku?

Je to skvělá možnost, jak se naučit jazyk, ale hlavně je to pro Vás příležitost sami sebe lépe poznat, podívat se, jak žijí lidé jinde, poznat nové lidi. Když vycestujete, o mnoho se tím obohatíte. Také je skvělé, že když jedete na pobyt do školy, učíte se v tamních školách spisovnou angličtinu. Při cestování a brigádách většinou stačí k dorozumění mnohem méně. Ale netvr-

dím, že takový výjezd je nezbytný zrovna v tomto věku. Žít s cizí rodinou je někdy dost náročné, až nemožné, nehledě na finanční nedostupnost jazykových pobytů pro většinu studentů. Máte spoustu času i po maturitě nebo během studia na vysoké škole.

Hrála jste profesionálně nějaký sport?

Ano, sport byl od malička mou vášní a stále je. V šesti letech jsem začala chodit na sportovní gymnastiku a postupem času se trénink stával každodenní součástí a naplní čas. Na druhém stupni ZŠ jsme už trénovali každý den, takže můj čas byl rozdělen mezi školu, tréninky, soustředění a závody. Ale milovala jsem to a

jsem dodnes za tu možnost vděčná.

Na vysoké škole jsem

si oblíbila aktivity v přírodě, cyklistiku, běhování a jízdu na kajaku. Nejsem už

moc příznivcem výkonnostního a profesionálního sportu.

Je tu zimní čas a za okny často chumelí. Máte nějaký oblíbený zimní sport? Kam byste nám doporučila za takového počasí vyrazit?

Určitě do hor. Mám ráda běžkování, sjezdové lyžování a jakýkoliv pohyb a dobrodružství v přírodě. Ráda jezdím bloudit po Krkonoších a Jizerských horách. Ideální víkend je pro mě v zimě víkend na horách. Když je příležitost, ráda se vracím do Rakouska, do oblasti Lungau a do Koralpe, kde jsme s manželem s přestávkami 5 let žili a pracovali.

Po čtyřech letech se nám vrací ZOH. Budete sledovat a podporovat na dálku naši výpravu v Jižní Koreji? Které jsou vaše oblíbené olympijské sporty a sportovci?

V poslední době biatlon, jinak sjezdové lyžování a krasobruslení.

Fandím samozřejmě české výpravě.

Stala se Vám nějaká vtipná situace za dobu, co učíte na naší škole?

No jéje. Překnutí při angličtině jsou celkem častá, a to nejen u studentů.

Nedávno jsme se pobavili, když v jedné mé oblíbené nejmenované skupince student chtěl říci, že závidí kamarádovi vousy. Došlo pouze k záměně 1 hlásky, a vyšel z toho vtipný, ale nepublikovatelný výraz.

Jak se Vám spolupracuje se současnými studenty?

Ve většině skupin je radost vyučovat. Mnoho našich studentů je motivovaných a dělá i nad rámec svých povinností. Při výuce jazyků je dobré, když jsou studenti ochotni sdílet své myšlenky a názory s ostatními a nejsou líní mluvit. V tomto ohledu mají někteří zábrany. Pak ještě závisí na tom, s kým se sejdou ve skupině, protože mnoho se můžou naučit i jeden od druhého. V dnešní době, kdy na internetu je obrovské množství

materiálů, e-knih a příspěvků v angličtině, se studenti hodně učí sami, a to v oborech, o které mají zájem. Když toto sdílejí při hodině, učí se ostatní od nich. Někdy ovšem také sleduji studenty unavené a vyhořelé, což je doufám v tomto věku jev pouze dočasný. Chápu, že pro studenty je dost náročné trávit tolik času ve škole a domácí přípravou.

A na závěr, chtěla byste vzkázat něco našim studentům a maturantům do dalšího studia?

Přála bych vám, abyste se pustili do toho, co vás opravdu zajímá, a drželi se toho. Pokud máte nějaký sen a zájem, je to pro vás výborná vnitřní motivace. My učitelé vám můžeme v mnoha věcech pomoci a věřte, že se o to snažíme, ale pokud chcete být v něčem opravdu dobří, záleží hlavně na vás.

Napište nám na e-mail školního časopisu, s kým byste si chtěli přečíst rozhovor v příštím čísle.

Zimní sporty

Všichni z nás si již určitě někdy užili zimní radovánky. Ať už formou lyžařského kurzu, nebo sáňkováním na Prasečáku. V Pchjongčchangu právě ukončili 23. zimní olympijské hry se 102 disciplínami a patnácti sporty. A zatímco ve Francii pořádali klání o zlevněnou Nutellu, u nás se běžkaři rozdělili na dva klany, které spolu bojovaly ve stopě.

Běžkování moc neholduji, za to snowboardu ano. Není zimních prázdnin, kdy bych nesjezdoval. Před pár lety jsem narazil na video, které mě velmi zaujalo. Pán vyskočil z vrtulníku a dopadl do měkkého sněhu. Lehce se zabořil a rozjel se z prudkého kopce dolů. Následovaly záběry, jak pluje na sněhu a jak mírnými obloučky rozhazuje čerstvě napadaný sníh. Takto jel několik minut, než se zastavil u vrtulníku, který mezitím přistál.

Po tomto zjištění jsem se rozhodl, že to chci zažít na vlastní kůži. Nejbližší jarní prázdniny jsem se vydal do Alp - lyžařského ráje. Hned první jízdu jsem si vytipoval místa, kde bych si svůj sen mohl splnit. Další jízdu jsem vystoupil z vleku, našel dobré místo a hned se rozjel do čerstvě neporušeného měkkého prašanu. Skočil

jsem celý natěšený, ale co následovalo, byl drsný pád a po něm nepříjemný sjezd po hlavě dolů z kopce. Netušil jsem, že free-ride vyžaduje úplně jiné zacházení se stylem a technikou jízdy, než po upraveném manžestru.

Další den jsem to zkusil znovu. Tentokrát již úspěšně. Ten pocit byl jeden z nejlepších v životě. Plul jsem po hlubokém sněhu, neslyšně a elegantně. Sníh za mnou prášil, přesně jak jsem si představoval. Měl jsem husí kůži a adrenalin mi proudil žilami.

Doufám, že tyto prázdniny si také vyrazím užít sjezdování. Takhle nějak si asi musí užívat atleti svých sportů...

A zde se na odkazy můžete podívat přes QR kód:

Podívejte se na:

<http://www.ceskatelevize.cz/ct24/svet/2373958-monokly-i-krev-ve-francouzskych-obchodech-vypuklo-nasili-nutella-stala-35-koron>

<http://www.ceskatelevize.cz/ct24/domaci/2379061-bezkar-srazil-14leteho-chlapce-a-ujel-v-bilych-stopach-narusta-nasili>

Jak přijít o sebevědomí?

Takový stav přichází u studentů kvůli škole jednou až dvakrát do roka, a to v den vysvědčení. Řekl bych, že máme tři typy studentů. První z nich jsou ti, kteří jsou se vším spokojeni, ale pozor, neřadíme sem pouze jedničkáře. Druhý typ jsou ti, co nejsou se svým výkonem spokojeni nikdy a říkají si, kdy a kde udělali chyby, i když mají vysvědčení pěkné. Třetí jsou ti, kteří jsou se svým výkonem sice spokojeni, ale nesejdou se s představou rodičů.

A bych Vám dokázal, že takové stavy jsou zbytečné, pojďme se podívat, jak to v té naší školičce dopadlo.

Začneme trochu faktografií. Naši školu navštěvuje celkem 595 žáků ve 20 třídách, z toho jsou 4 třídy na nižším stupni gymnázia a 16 tříd na stupni vyšším. Celkem zde vyučuje 55 profesorů, z toho 51 řadových, 3 zástupci a

jeden ředitel. V 59 předmětech bylo rozdáno více než 8200 známek. Celkový průměr za všech předmětů je 1,703.

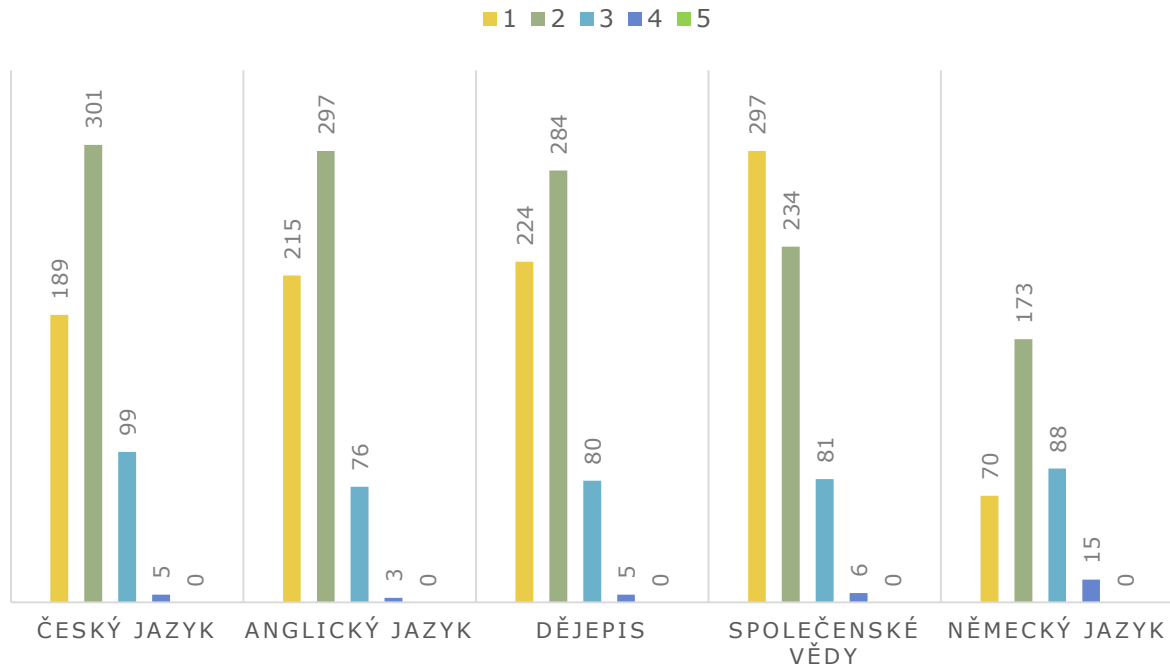
No, myslel jsem si, že jsme daleko větší lazaři, ale celkem je zameškáno 26 894 hodin, což je na jednoho žáka přesně 45,2 (To je asi 6-7 dní). Měli bychom se trochu zamyslet, jestli to s tou docházkou nepřeháníme.

Pojďme na jednotlivé třídy. Čím jsme starší, tím mají učitelé s námi větší trápení. Nebo je to naopak, my máme větší trápení s učiteli? Nejlépe je na tom 1.O, 2.O kde 70 % žáků prospělo s vyznamenáním a 30 % prospělo. A pak čím jsme starší, tím horší je náš přístup k docházce i k výuce. Jedinou výjimkou jsou třetí ročníky střední školy, které jsou lepší než druhé.

Rozdělení tříd podle celkového prospěchu:

Nižší stupeň gymnázia	1.O, 2.O (22 (23) prospělo s vyznamenáním, 8 prospělo)
1.ROČNÍK	5.O (15 prospělo s vyz., 14 prospělo)
2.ROČNÍK	2.C (11 prospělo s vyz., 20 prospělo)
3.ROČNÍK	7.O (11 prospělo s vyz., 20 prospělo)
4.ROČNÍK	8.O (9 prospělo s vyz., 19 prospělo)

POČTY ZNÁMEK V HUMANITNÍCH PŘEDMĚTECH A JAZYCÍCH

Zajímalo mě, které předměty nám nejvíce svědčí. Je taková samozřejmost, že známky se seminářů jsou lepší než známky ze standardních předmětů. Takže mezi tzv. „šprstské“ předměty s průměrem 1.00 patří Dramatická výchova; Rétorika a umění komunikace; Filozofie, etika a religionistika; People

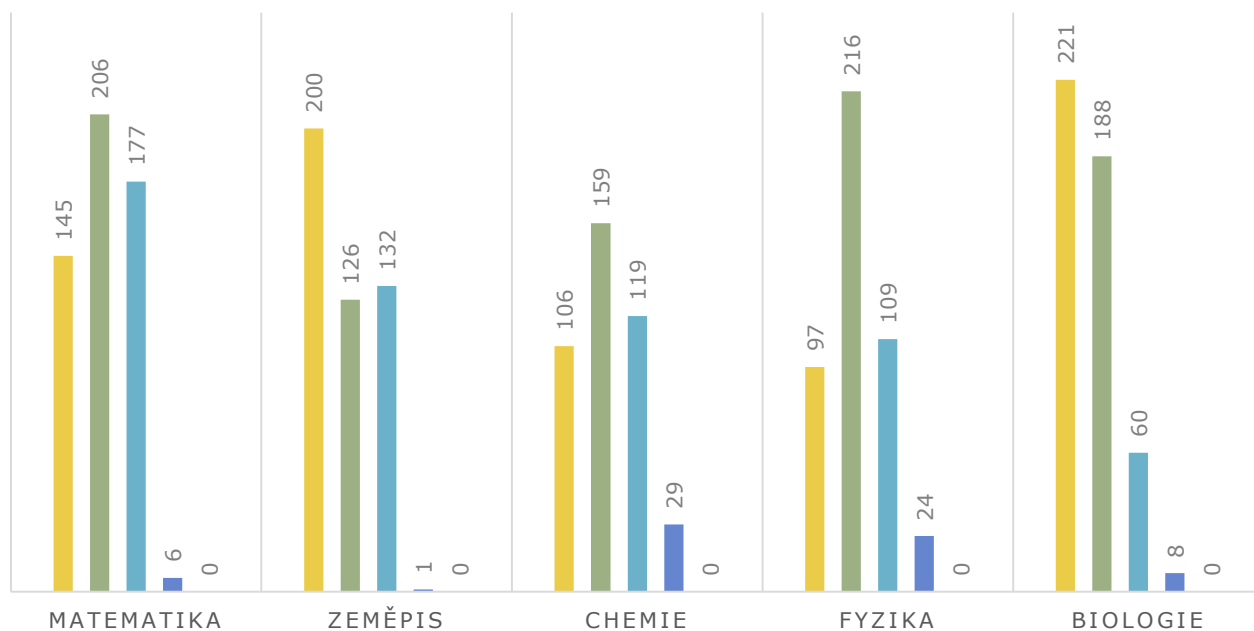
and Events, Rozšiřující znalosti zoologie, Ekologie, Sportovní výchova a Tělesná výchova. Pochvala je na místě. Jsme učitelé „vzorňáci“. Z chování taktéž nebyli sníženy žádné známky.

Pojďme k tradičním předmětům, které máme skoro všichni. Nikdy bych neřekl, že máme geografické buňky, protože

koho se zeptám, tak zeměpis buď nemá rád, nebo ho nebaví. Ale mezi klasickými předměty je nejlepší (1,53), dále následují v tomto pořadí Základy společenských věd, Dějepis, Španělský jazyk, Anglický jazyk, Biologie, Ruský jazyk, Český jazyk a literatura, Fyzika, Chemie a nejhůře je na tom Matematika (2,27).

PŘÍRODOVĚDNÉ PŘEDMĚTY

■ 1 ■ 2 ■ 3 ■ 4 ■ 5

Suma sumárum, řekl bych, že na tom nejsme tak špatně. Někteří mohou trochu přidat, ale pokud vám vaše vysvědčení udělalo radost, nenechte se stresovat. A pamatujte si, že zdraví je přednější :D !

Mé skryté talenty odhalila až olympiáda

Devátý únorový den proběhlo oficiální zahájení Zimních olympijských her 2018. Přiznávám, že ačkoli nemám ve zvyku pohybové aktivity sledovat, natož se jich účastnit, již týden se nořím do pohodlné náruče své pohovky, jen co přijdu z práce.

A bych si toto hovění si před televizí mohl dovolit, musel jsem již nejednou využít své mistrné rétoriky v debatách

s manželkou i s dětmi. Dalo mi hodně práce vysvětlit jim, že se za své trávení volného času nestydím, ale naopak by se měli hanbit oni, že náš sportovní výkvět také alespoň na dálku nepodporují! Jsem si jistý, že i náš prezident, který jako jeden z mála do Jižní Korey neodcestoval, si nějaké to vysílání sem tam pustí!

Co mne však těší nejvíce je zjištění, že svých nově nabytých vědomostí mohu využít v hospodě. Když začnu přednášet o tom, že k bobování je potřeba brzdař a levé i pravé křídlo, ti hlupáci Franta s Tondou na

mě koukají, jako by mne chtěli upálit, a tvrdí mi, že správná křídla mají létat možná tak po zeleném pažitě a jsou jimi jacísi Darida a Dočkal.

Stejně tak se se mnou snaží polemizovat, když se jim snažím ozřejmit, že severská kombinace se skládá z běhu a skoků na lyžích, nikoli však z konzumace finské a ruské vodky.

Kamarádi se mi sice snaží sekundovat a prokázat špetku intelektu a osvícenství, avšak kupříkladu Pepovo zjištění, že olympijské logo jde vytvořit i oroseným půllitrem, nepovažuji za nikterak převratné. Také jsem to Pepovi hned řekl, ale po jeho sebejisté odpovědi, že známý design loga kdysi vznikl právě tímto způsobem, mi došla slova. Budu si to mu-

set doma najít na internetu.

Po těchto debatách, které se konají přinejmenším každý druhý den, většinou však spíše každý první, se cítím jako Giordano Bruno. Jen doufám, že jako on také neskončím.

Díky letošním Olympijským hrám se konečně mohu považovat nejen za pravého Čecha podporujícího svůj národ, mistrného řečníka a sportovního experta, ale dokonce i za začínajícího sportovce - protože sledování běžců na lyžích je přeci přinejmenším stejně náročné jako házení šipek či hraní šachů, no ne?

DO KOREJI VE ČTYŘBOBU

aneb

ŽIVOT BOBISTY V ČECHÁCH

V pátek 02.03.2018, ve chvílích, kdy se naši studenti už pomalu ale jistě viděli, jak lyžují, relaxují nebo jinak využívají zaslouženého volna jarních prázdnin, dostali dvě třídy třetího ročníku, konkrétně 3.A a 3.B, možnost seznámit se s absolventem naší školy Jaroslavem Kopřivou, který se před několika dny vrátil z jihokorejského Pchjongčchangu, kde se aktivně zúčastnil olympijských her - závodil v jízdě na bobech, konkrétně v disciplíně nazývané čtyřbob.

Jaroslav Kopřiva pochází z Mladé Boleslavi, své dětství prožil na Strašnově. Navštěvoval základní školu na Podolci a poté úspěšně prošel naším gymnáziem. Mezi jeho nejoblíbe-

nější předměty patřila matematika. Naši školu si zpětně pochvaloval a dobu strávenou zde označil za čas, kdy ještě člověk nemusí nic řešit...

V současnosti dálkově studuje vysokou školu. Má ukončené bakalářské studium v ekonomickém oboru na VŠE a pokračuje v inženýrském studiu na České zemědělské univerzitě.

Se sportem začal Jaroslav již na základní škole, kde lehce "fušoval" do vesnického fotbalu. Na gymnáziu pod vlivem svých spolužáků ze třídy se začal věnovat atletice, specializací byl běh na 400 m překážek. Když nastupoval na vysokou školu, roz-

hodl se s atletikou skončit a společně s naším dalším bývalým absolventem Radkem Matouškem se rozhodli vyzkoušet v Liberci trenžér, kde byl podle svých slov "marnej, protože vážil pouhých 75 kilo", což je na bobistu celkem málo. Ovšem nic nebylo ztraceno, hned za první rok nabral 15 kilogramů a u bobů tedy zůstal až dodnes. Boby ovšem nejsou sportem, který dokáže člověka uživit celoročně, a proto je Jaroslav v civilním životě policistou. (Začínal jako strážník tady u nás v Boleslavi.)

Život bobisty v České republice není vůbec jednodu-

chý - není zde žádná bobová dráha, a pokud tedy chtějí trénovat na bobech, musí vyrazit do zahraničí, např. do německého Altenbergu, kde je dráha celkem náročná, mj. i na otřesy. Jinak tréninky bobistů, které mohou probíhat i u nás, spočívají především v atletice nebo cvičení v posilovně.

Jaroslav začal s jízdou na bobech přibližně před osmi lety. Za svoji kariéru si vytrpěl řadu pádů i úrazů (z těch "drobných", které nás zaujaly, např. pět stehů na ruce následkem kolize s kolegovou podrážkou při náskoku do bobu), ale všechno špatné je pro něco dobré: získal 3. místo na Mistrovství světa juniorů, pokusil se nominovat na olympiádu v Soči, kam se nakonec nedostal, a vše vyvrcholilo letos, kdy si splnil sen a stal se členem olympijské výpravy do Jižní Ko-

reji, i když měl v poslední sezóně problémy způsobené zraněním. Sám uznává, že dosáhl té nejvyšší mety, které mohl za české olympijské družstvo dosáhnout, protože v rámci našich podmínek to asi nikdy na medaili nebude.

A jak se tráví čas na olympiádě? No především zase tréninkem, prozkoumáním terénu

návštěvou hlavního města Soulu a samozřejmě samotným olympijským závodem. Jak Jaroslav s úsměvem podotkl: „Účast na olympiádě je prostě super.“

Děkujeme panu Jaroslavu Kopřivovi, že si na nás udělal čas, a přejeme mu do dalších let mnoho úspěchů ve sportu, v práci i v osobním životě.

dráhy a přípravou, ale i sledováním jiných sportů,

Šéfredaktor:

Tomáš Suchý

Redaktoři:

Zdeňka Protivánková

Tereza Hájková

Přispěvatelé:

Dorota Horáčková

Josef Hrdlička

Jan Klaus

Filip Král

Martin Žáček

Konzultace:

Mgr. Věra Janečková

Grafika:

Filip Janeček

Příště:

ŠKOLNÍ SPECIÁL

330 LET VÝROČÍ ŠKOLY

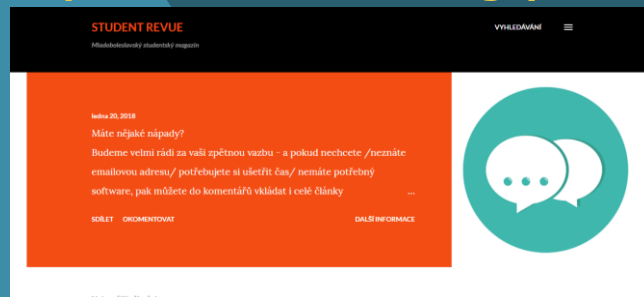
- ze života školy
- z historie naší školy
- maturitní ples

Máme vlastní blog!

Student Revue má vlastní blog na webové adrese:

<http://studentrevue.blogspot.cz>

A nejen to, máme i e-mail na adrese
studentrevue@gmail.com

Outfit
Jaro-
slava
Kopři
vy

Máte už přečteno?

Pak prosím vraťte magazín na školní parapet .

Děkujeme moc a přejeme příjemné prožití Velikonočních prázdnin!